

[Dahlgaard.]

Ministerium gennemførtes Formueskattenedsættelsen dernede og gennemførtes under voldsom Modstand fra Socialdemokrater og Demokrater.

Nu har jeg lagt Mærke til, at en Redegørelse af mig angaaende disse Forhold har medført, at man i Venstrepresen har tilladt sig at sige, at det var uvederheftige Paastande, jeg fremkom med. Det har forundret mig meget, da jeg i sin Tid ret nøje fulgte Debatten om disse Forslag i den tyske Rigsdag og meget nøje satte mig ind i Socialdemokratiets Ændringsforslag herunder. Ikke desto mindre har man paastaaet, at jeg fremsatte uvederhæftige Paastande, og man føjede til, at endogsaa Socialdemokratiet havde medvirket ved Formueskattens Nedsættelse.

Nu har jeg ikke noget Middel til at se Afstemningsresultater i den tyske Rigsdag — det staar ikke i den tyske Rigsdagstidende saaledes som i vor Rigsdagstidende —, men jeg maa formode, at naar en Del af Venstrepresen har fremsat saadanne Paastande, maa det have sin Aarsag i, at man forveksler den tyske Formueskat med en Lov, som samtidig blev gennemført, nemlig Das Reichsbewertungsgesetz, som for saa vidt er knyttet til Formueskatten, som den søger at skabe et ensartet Vurderingsgrundlag for Formuegenstande indenfor de forskellige Erhverv, men som jo intet har at gøre med selve Formueskattens Satser. Denne Lov stemte Socialdemokratiet for — det ved jeg —, og jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Finansminister, som sikkert er saa nøje inde i alle disse Forhold, ikke vil forsøge at benægte, at saaledes er det, og at i hvert Fald enkelte af de Blade, der i den Anledning har tilladt sig at kalde mig uvederhæftig, vil være hæderlige nok til at berigtige deres Udtalelser.

Den ærede Formand for Finansudvalget fremsatte i sin Tale et meget stærkt Ønske om, at man nu planmæssig maatte komme til en Nedsættelse af Statsgælden fra Aar til Aar. I en Besvarelse heraf fremkom den højtærede Finansminister forleden Dag med Udtalelser, der kun kunde tydes paa den Maade, at der hos ham var en Frygt for, at man ikke fremtidig vilde kunne fortsætte med de normale Afdrag paa Statsgælden, at de ikke vilde kunne opretholdes, for saa vilde det være vanskeligt, som Ministeren sagde, at bevare en passende Kassebeholdning.

Jeg vil i Anledning af denne Udtalelse gerne rette et Spørgsmaal til Ministeren. Ved sidste Finansaars Slutning var Kasse-

beholdning opført i Statsregnskabet med 14 Mill. Kr. Naar Kassebeholdningen overhovedet var saa stor, skulde jeg tro, at det i nogen Grad skyldtes, at Ministeren ogsaa sidste Aar har haft Mulighed for at trække noget ind i Mellemregninger med Institutioner. Men jeg tror, at Ministeren vil være enig med mig i, at en saadan Trækken-ind paa Mellemregninger med Institutioner sikkert ikke kan fortsættes. Kassebeholdningen skulde altsaa den 31. Marts 1928 være 14 Mill. Kr. Derefter er der sket det, som alle ved, at Staten har optaget Landmandsbanklaanet, som vel hjembragte 190 Mill. Kr. Af dette Laan skulde i alt 186 Mill. Kr. anvendes til at opfylde Statens Forpligtelse i Henhold til Landmandsbankloven; det vil altsaa sige, at der gennem kun vilde blive en Forøgelse af Kassebeholdningen paa 4 Mill. Kr.

Men nu er der sket det — som Ministeren ogsaa har nævnt her i Tinget —, at Ministeren har benyttet sin Ret til i Stedet for at betale en Del af dette Beløb har givet Landmandsbanken Statsgældsbeviser til et Beløb af 30 Mill. Kr., som forrentes af Staten. Med andre Ord, Ministeren har gennem Laanet faaet en midlertidig Forøgelse af Kassebeholdningen paa op mod 35 Mill. Kr. Nu er det, jeg gerne vil spørge den højtærede Finansminister, om han, hvis Landmandsbanken faar Brug for disse 30 Mill. Kr., naar Løbetiden er ude — det er vel til Foraaret —, er fuldt overbevist om, at han vil kunne klare sig Aaret ud, altsaa have en passende Kassebeholdning i den sidste Del af Finansaaret.

Jeg vil i øvrigt gerne sige et Par Ord vedrørende Landmandsbanken. Den højtærede Finansminister fremsatte forleden Dag under Skattedebatten den Udtalelse, at han ikke vilde søge en Ordning gennemført af den Karakter, som han sidste Foraar lovede at forhandle om, og som var foreslaaet af det radikale Venstre, en Ordning, hvorved Aktierne i Forbindelse med en Skattelovgivning gled ud i Privateje paa et bredt Grundlag. Siden denne Debat fandt Sted her i Tinget, er der sket dette, at der i Pressen er fremkommet Meddelelse om, at Formanden for Landmandsbankens Bankraad søger at afsætte Landmandsbankaktier til udenlandske Finanskredse. Jeg har ikke set, at dette Forlydende, som stod meget bestemt fremhævet i „Social-Demokraten“, er blevet dementeret. Derfor vil jeg gerne spørge Ministeren, om det er rigtigt, og jeg vil udvide Spørgsmaalet til: Er det Regeringens Hensigt i det hele taget at søge Aktierne afsat til udenlandske